

רע"פ 6271/13 - יהודה בן סנן נ' מדינת ישראל

רע"פ 6271/13 - יהודה בן סנן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 6271/13

יהודה בן סנן

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[17.09.2013]

כבוד השופט ע' פוגלמן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים: ר' אבידע, י' צלקובניק וי' רז-לוי)

מיום 19.6.2013 בעפ"ג 6981-11-12

בשם המבקש:

עו"ד ליבת אביטל-אזולאי

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים ר' אבידע, י' צלקובניק וי' רז-לוי), אשר הרשיע את המבקש בעבירות שבהן הודה והטיל עליו קנס כספי ומאסר על תנאי.

1. נגד המבקש ונאשם נוסף הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בבאר שבע, שבמסגרתו יוחסו למבקש 43 עבירות בגין הפרת הוראות פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 וחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975. המבקש, ששימש מנהל של שתי חברות פרטיות במועדים הרלוונטיים, הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו: אי הגשת דו"חות מע"מ תקופתיים בין השנים 2000-2006 ואי הגשת דו"חות מס הכנסה לשנות המס 2003, 2005 ו-2006. המחדלים האמורים הוסרו במלואם, אם כי באיחור ניכר: כל הדו"חות הוגשו בסופו של יום לרשויות המס ושולמה קרן המס הנובעת מהם, בסך של כמיליון ש"ח. בתסקיר שהוגש מטעם שירות המבחן, המליץ הלה להימנע מהרשעת המבקש ולהטיל עליו 400 שעות לתועלת הציבור.

2. לאחר בחינת התסקיר החיובי מטעם שירות המבחן וטיועוני הצדדים לעונש, נמנע בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ג' אמוראי) מהרשעת המבקש. בית המשפט ציין כי על אף חומרת העבירות נושא כתב האישום, מדובר במקרה חריג המצדיק שלא להרשיע את הנאשמים, ובכללם המבקש, נוכח היותם אנשים נורמטיביים ונעדרי עבר פלילי, אשר הודו במיוחס להם והסירו את המחדלים האמורים; ונוכח החשש שאם יורשעו תימנע מהם האפשרות להמשיך בפעילותם העסקית ולהעסיק כ-200 עובדים המועסקים כיום בחברה שתחת ניהולם. בנוסף, ציין בית המשפט כי המבקש נדרש, במסגרת עיסוקיו, להצהיר על היעדר הרשעות קודמות; כי הוא לא החל בהתמחותו במשפטים לאחר סיום לימודיו על רקע העמדתו לדין פלילי; וכי תרם 50,000 ש"ח לעמותת "מזכרת שרית". נוכח האמור, נמנע בית משפט השלום מלהרשיעו, הטיל עליו 400 שעות לתועלת הציבור וחייב אותו לחתום על התחייבות בסך 50,000 ש"ח.
3. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים ר' אבידע, י' צלקובניק וי' רז-לוי) קיבל את הערעור שהגישה המדינה על פסק דין זה, בצינו כי מקום שהוכחה אשמתו של אדם בפלילים, הרשעתו היא הכלל והימנעות מהרשעה היא היוצא מן הכלל. בהתחשב בחומרת העבירות ובכמותן, לא מצא בית המשפט קמא כי יש במכלול נסיבות המבקש כדי להצדיק הימנעות מהרשעתו. אשר על כן, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בעבירות שבהן הודה. בית המשפט ביטל את עונש השירות לתועלת הציבור שהוטל על המבקש והטיל עליו קנס בסך עשרת אלפים ש"ח ומאסר מותנה, בתנאים המפורטים בפסק הדין. עוד קבע בית המשפט כי החתימה על ההתחייבות תישאר בעינה.
4. מכאן הבקשה שלפניי. בבקשתו, טוען המבקש, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא יישם נכונה את העקרונות שנקבעו לעניין החריגים המצדיקים סטייה מהכלל בדבר הרשעה מקום שהוכחה אשמת הנאשם. לשיטת המבקש, היה על בית המשפט קמא להתייחס לנסיבותיו המיוחדות, ובכלל זה לקריסתו הכלכלית של העסק שאותו ניהל ולחוסר יכולתו להגיש את דו"חות מס ההכנסה והמע"מ במועד עקב כך. עוד מציין המבקש כי כספי המיסים לא הוחזקו ברשותו; כי דאג שלא לפגוע ב-200 עובדי החברה שניהל; וכי בסופו של יום הוסרו המחדלים ושולמו כל התשלומים הנדרשים. המבקש סבור כי על בית משפט זה לדון ב"גלגול שלישי" בבקשתו ולקבוע מהם השיקולים המצדיקים הימנעות מהרשעה מקום שהוכחה אשמה. לשיטתו, מוצדק להימנע מהרשעה מקום שהנאשמים תיקנו את המחדלים ועתידים להינזק באופן בלתי-מידתי אם ההרשעה תיוותר על כנה.
5. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור בערכאה שלישית תינתן רק כאשר הבקשה מעלה שאלה משפטיות בעלת חשיבות ציבורית כללית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). לא מצאתי כי המבקש מעלה שאלות המצדיקות בחינה ב"גלגול שלישי", לאחר שטענותיו נבחנו על-ידי שתי ערכאות. לפי ההלכה הפסוקה, אי הרשעה היא בגדר חריג מצומצם לכלל שלפיו יש להרשיע בפלילים מקום שהוכחה אשמת הנאשם. ביטול ההרשעה יישמר למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה והאינטרס הציבורי בהרשעה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 337 (1997)). לא מצאתי כי המקרה דנן מצדיק עיון מחודש ב"גלגול שלישי", על רקע אמות המידה שנקבעו בפסיקה לעניין זה, שכן מדובר אך ביישום העקרונות האמורים על נסיבות העניין. יוער כי גם ההבדל בין הכרעתה של ערכאת הערעור לבין הכרעת הערכאה הדיונית - לרבות בשאלת ההרשעה בפלילים - אינו מקים עילה למתן רשות ערעור (ראו והשוו: רע"פ 4046/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (14.8.2013); רע"פ 737/11 אביטן מלכיאלי, משרד עורכי דין נ' מדינת ישראל (9.5.2011)).
- הבקשה נדחת אפוא.
- ניתנה היום, י"ג בתשרי התשע"ד (17.9.2013).